

WERVOLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

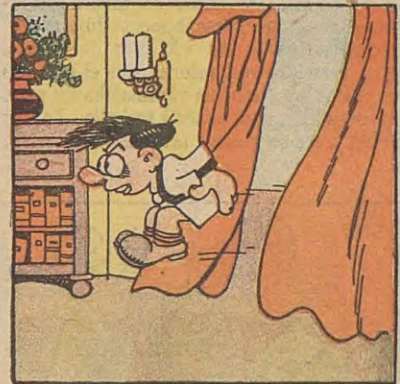
REVENJA DOBLE

El senyor Pau Tabalot fa preguntes al nebot

La cotorra, amb veu vibrant, li diu un nom insultant.

Creient que el nebot ha estat un cop de peu li ha donat.

Per poder-se venjar les tenalles va a cercar.

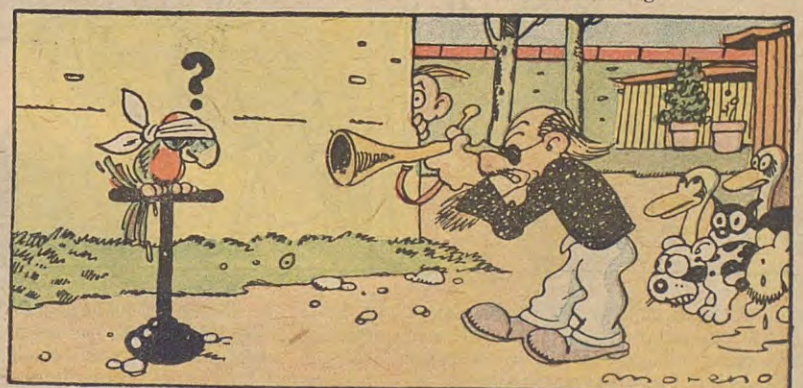
Molt poc després l'oncle corre a dá un sucre a la cotorra.

Quan allargava la mà la tenalla el mossegà

En sentir tanta molèstia creu que el culpable és la bèstia.

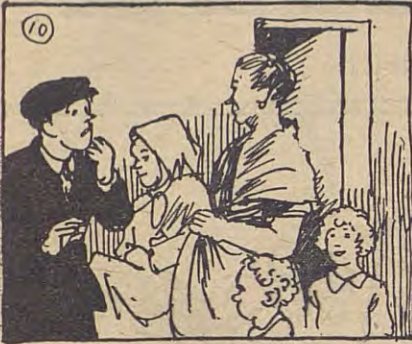
I amb tota solemnitat l'endemà l'ha fusellat.

moreno

:: :: Una missió :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Renat, per les dades que anava desentrançant i les que anava adquirint per investigacions que personalment duia a cap, procurava trobar les víctimes de l'usura per a remeiar-les i retornar-los el que fos seu. La vídua (primera víctima) havia mort i els seus fills, amb penes i treballs, havien arribat a fer-se grans i ara eren a Amèrica.

Renat descobrí, al capdavant de moltes recerques, el parader dels dos fills. Tots dos havien arribat a obrir-se pas, i ara disfrutaven d'una pròspera situació. Així, pacientment, anà recercant una per una les víctimes de la voracitat del seu pare. Una noia que havia perdut les seves finques a conseqüència de la traïdora administració

de don Renat, era ara a Lima en situació anguniosa. Renat li remeté l'import de l'estafa, i la pobra dona retornà a passar la resta de la seva vida a Catalunya. El fill xic d'un altre saquejat per don Renat havia emigrat a altres terres en cerca de refer la fortuna, i desesperat de no poder no ja prosperar, sinó ni tan sols sostenir-se, s'a-

vingué a formar part d'una partida de malfactors a Milà. Prengué part en una pila de malifetes i finalment caigué en mans de la policia, i actualment complia condemna en un presidi italià. Aquesta descoberta emplenà de tristesa a Renat i es proposà d'anar a trobar-lo i procurar el seu alliberament, restituint-li finalment el que don Re-

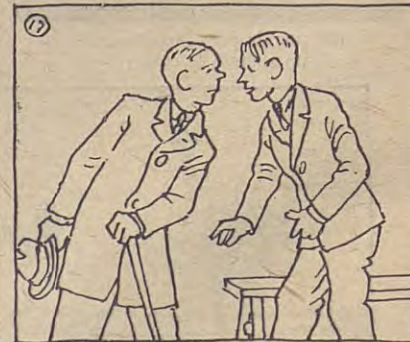
nat havia fet fonedís al pare. Renat es posà en camí d'Itàlia decidit a remeiar la trista situació del presoner Remigi Arquimbau. Un cop a Milà anà a la presó a l'hora de visita i demanà per veure'l. Remigi era un xicot d'uns vint-i-dos anys, d'aspecte agradable, comparat amb aquelles cares ferotges que es veien per en mig d'aquelles tris-

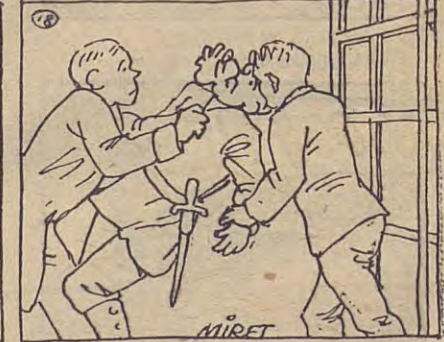
tes ceixes. Remigi tingué una gran alegria de rebre la visita d'un compatriota. Renat no s'atreu a dir qui era, solament li digué que ell volia fer per alliberar-lo, si era capaç d'emprendre una vida honrada. Remigi li prometé que ho faria perquè ell no era un dolent autèntic, i si es trobava com es trobava era perquè no havia tingut força de

voluntat per a imposar-se i s'havia deixat dur per mals companys. —Ah!... si el meu pobre pare no hagués mort a disgustos per culpa de qui l'arruinà miserablement, ell m'hauria guiat i fet prosperar i no hauria arribat al punt que sóc! —I es posà a plorar. Renat, emocionat, procurà aconsolar-lo i li encarregà que estudiés la forma d'e-

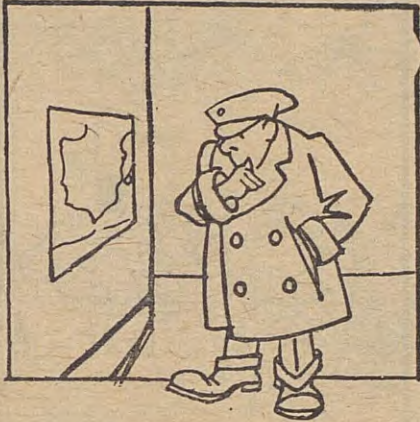

vadir-se, que ell faria tot quant pogués per a ajudar-lo. Remigi, animat per tan inesperat com espontani auxili, anà calculant la manera més fàcil i amb probabilitats d'èxit per a fugir d'aquelles angoixoses parets. Quan, a la visita següent, Renat preguntà si ja havia calculat la manera d'evadir-se, Remigi tornà a pregar-li que li digués qui

era i per què es prenia tan interès per ell. Però Renat insistí en què això no era necessari saber-ho de moment i que l'important era escapar. Remigi proposà de simular una baralla entre ells dos i que als crits acudiria a l'interior de la cel·la el guardià, i que llavors, amb una esponja amb cloriform...
(Seguirà.)

--:-- Ancora de salvació --:--

En Tanasi Vilatà a Mallorca vol anà.

Té una por boja i feresta al naufragi i la tempesta.

Per lliurar-se d'eix fatig s'aconsella d'un amic.

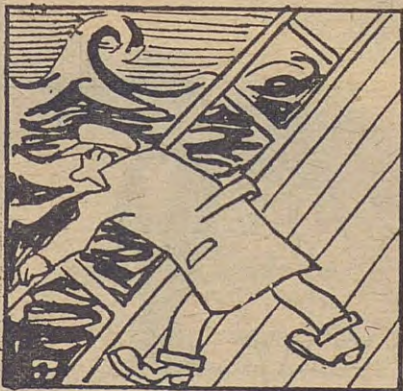
—¿En un temporal molt fort es pot fugir de la mort?

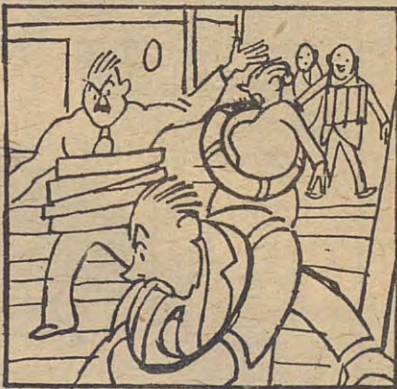
—Un vaixell, en mala mar, sols l'àncora el pot salvar.

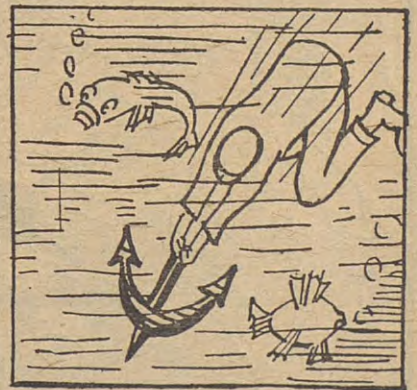
S'embarca tranquilament en Tanasi amb molta gent.

Un temporal dins la mar el vaixell fa naufragar.

Tothom corre cap als bots i arreplega calabrots.

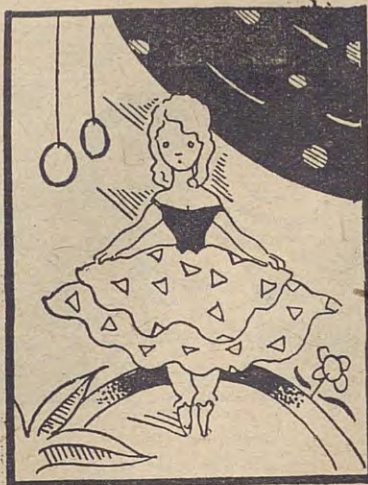

Pró en Tanasi Vilatà a l'àncora s'arrapà.

Es un cas com un cabàs la història d'aquest gran nas

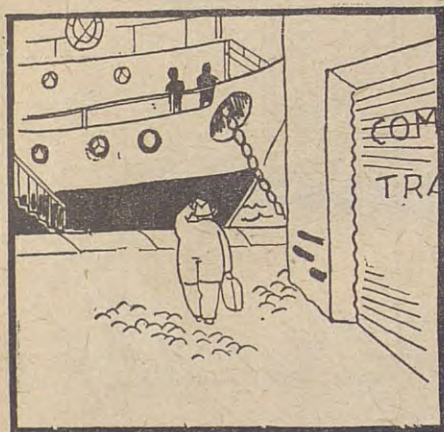
Us presento el clown Tarota
que fa molt mala carota.

L'ha tocat al mig del cor
la gentil «Baldufa d'or».

Ella li diu: —No pot sè,
aquest nas no em va gens bé.

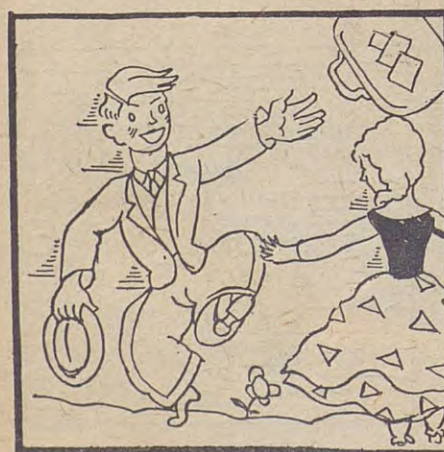
Davant de sa mala sort
decideix anà al Pol Nord.

I pensant amb el bé aimat
tot el mar se li ha gelat.

La força de l'escalfó
li fon el nas en rodó.

«Baldufa», diu: —Ja pot sè,
aquest nas em va molt bé.

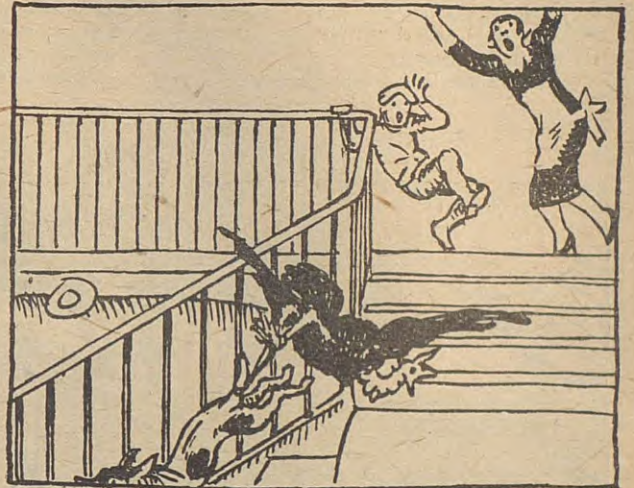
I celebren el casori
movent un gran rebombori.

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

En Mossega i el seu gos s'entenen admirablement. Havien col·laborat en més de quatre robatoris. A la fi, varen haver de separar-se. Veuren com: Era pels volts de Nadal. En Mossega vigilava els descuidats, com de costum.

De sobte, varen veure que un xicot que tenia el comès de portar a domicili un parell de galls dindis, estava embadalit contemplant la caricatura d'un «as» de futbol. Immediatament els dos «socs» entraren en funcions.

I aviat l'indiot del darrera va ésser substituït pel gos. En Mossega se n'endivia un de gall dindi, i el gos quedava encarregat de portar-li l'altre; era qüestió d'esperar-se encara una estoneta.

Quan el noi va arribar al pis dels senyors que havien de menjar-se els volatils i va descarregar-se del pes per entregar-lo a la minyona, aleshores el gos va esmunyir-se ràpidament escales aall.

Però... (amb això no comptaven els dos ganàpies), un gos que porta un indiot lligat a la cua és una cosa tan estranya, que per força ha de cridar l'atenció de la policia.

I quan el gos va arribar al cau del lladre, anava, certament, molt ben acompanyat. El cos va ésser mort al laboratori municipal. Quant a en Mossega, si va voler indiot, va haver de pintar-se'l a la paret... de la presó.

Incendi molest

I
Neró, emperador de Roma,
que era un tirà esgarriat,
diuen els historiadors
que era més boig que mal home.

II
La música li plaia
i artista es considerava;
moltes estones passava
en compondre poesia.

III
Una oda va començar
sobre l'incendi i desgràcia
de Troia, la ciutat d'Àsia
que abans Homer va cantar.

IV
I cercant inspiració
un incendi volgué fer
semblantal al de Troia per
establir comparació.

V
De seguit, sos cortisans,
decidits a dar-li gust,
cremaren Roma, amb gran sust
i enuig de tots els romans.

VI
—Senyor! Roma està cremant.
—Sí! correm-hi de seguida,
que inspiració sense mida
hi trobaré pel meu cant.

VII
Ja són davant l'espectacle;
Roma crema com un ble,
i ja salvació no té
si no fos per un miracle.

VIII
La cítara pren Neró
i a cantar prest es disposa
la seva oda tan hermosa
i plena d'inspiració.

IX
Però com que el vent regolfa,
ja crida: —Porteu-me un llum,
que aquest diastre de fum
no em deixa llegir la solfa!

Avenços moderns

ENRIC DE POC acaba de comprar un automòbil.

Naturalment que, tractant-se d'Enric de Poc, ja podeu suposar que l'automòbil en qüestió no és un «David», ni un «Baby Austin» ni un «Ford».

Perquè el «Ford» i companys, a penes si mereixen el nom d'automòbil.

Diuen les històries, que una vegada anava un ruc per una carretera veïnal i es trobà de mans a boca, o millor dit, de potes a radiador, amb un «Ford».

—¿Qui ets, tu?—preguntà l'ase.

—Sóc un automòbil —respongué el «Ford».

—Ah, sí! Doncs així digues que jo sóc un cavall—féu la bestiola, tota satisfeta.

Tornant a l'auto l'Enric de Poc, no podem dir-ne res millor sinó que era un Pabharat-Rals, la marca més acreditada entre els veritables sportsmen.

Tenia, com és natural, ignició doble, dos carburadors, arranc elèctric, frens a les quatre rodes amb servomotor, bomba per als neumàtics... etcètera, etcètera.

Magníficament encoixinat, ple tot ell de llum elèctrica, amb calefacció i cristalls intrencables, semblava una mena de sleeping-car o un transatlàntic terrestre.

Vanitos com era Enric de Poc, no pasaren dos dies sense que convidés un parell d'amics a passejar amb l'auto nou, per tal d'espantarrar-los.

Els amics, amb certa enveja, admiraren el magnífic cotxe per tots costats i pujaren a prendre-hi seient. L'auto partí.

—¿Què us en sembla de la suavitat de l'arrencada? Canvi de marxés progressiu automàtic—féu Enric de Poc.

—Realment, és admirable.

—I que silenciós és el motor. Ni la més petita vibració. I amb quina rapidesa accelera!

—Sí, sí, admirable—repetien els amics.

—Ara veureu com puja el carrer d'en Muntaner en directa.

Cóm en efecte, ho féu.

—Ara tornarem a baixar desembragat i a baix frenaré en sec.

L'auto obeí perfectament.

—Ara, Diagonal amunt, a veure si fem els cent vint.

Roncà la màquina una mica en resposta al cop de peu que donà Enric de Poc a l'accelerador, i el marcador de velocitats anà pujant, pujant...

—Vuitanta... vuitanta cinc... noranta... cent... Ara va bé—anava dient Enric de Poc.

Finalment: —Cent vint!—cridà, entusiasmat, però al mateix moment l'agulla es posà a davallar ràpida, malgrat que Enric de Poc seguia apretant l'accelerador com un desesperat.

—Noranta... vuitanta... seixanta... trenta... deu... s'ha parat!—exclamà un dels amics.

—¿Què deu ésser això?

—Una brossa al carburador, segurament.

En aquell moment, veieren al seu davant un urbà amb la porra aixecada.

—Almenys s'ha parat oportunament—remarcà Enric de Poc.

L'urbà, al cap d'una mica abaixà la porra, i l'auto obeí a la comanda en provar de tornar-lo a posar en marxa.

—Veieu?, ja us ho deia, una brossa al carburador. Ja ha fugit.

La passejada continuà cap a Esplugues, per la carretera asfaltada, a tota marxa.

Però en arribar s l'encreuament amb el camí ral de Coll-Blanc, novament l'auto es deturà.

Un altre urbà sorgia davant seu amb la porra alçada.

I altre cop, quan la porra s'abaixà, l'auto no posà cap inconvenient a prosseguir sa marxa.

Als burots de Sans, féu la mateixa.

—No ho entenc—féu Enric de Poc.—Aquest cotxe deu tenir algun defecte. Tres vegades ha fallat el motor! Vaig de seguit a veure el representant perquè s'expliqui.

El representant rebé Enric de Poc i els seus amics amb tota amabilitat i es donà l'explicació satisfactoria.

—Això és la darrera invenció de la casa Pabharat-Rals. ¿No s'han adonat d'aquest aparellat que hi ha sobre el paracops, que sembla una cambra fotogràfica? És el Control Interurbà i el seu objecte és parer el cotxe automàticament quan veu venir una porra aixecada. El seu cost de compra i manteniment és compensat avantatjósament per l'estalvi de moltes multes.

Enric de Poc torna e tar satisfet del seu cotxe.

Un propietari d'un bosc a l'edat de pedra, trobant ossos abandonats:—Hauré de prohibir les costellades en el meu bosc. Tot m'ho embruten!

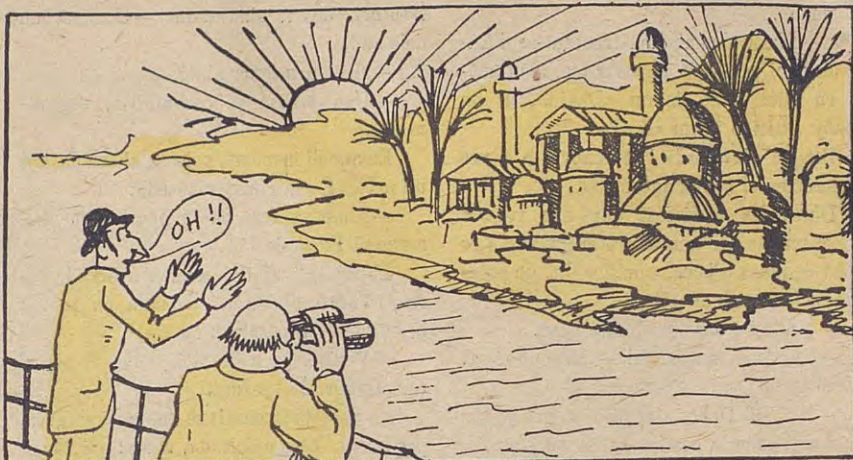
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

L'Egipte a tots és notori
que és un regne mortuori.

Com que són rics, s'han comprat
al club un magnífic jat.

I amb ell se'n van falta gent
cap a Egipte i l'Orient.

Arriben a Alexandria
al moment que el sol eixia.

—L'Egipte és piramidal!
—¿Vols dir?, trobo que poc val.

Però diu, un xic després:
—Piramidal! Sí que ho és!

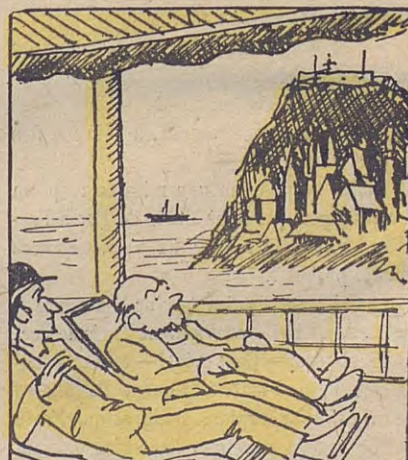

Un intèrpret diligent
els mostra Tutancamén.

—Era eixa nació primària
una immensa funerària.

—Vaja una vista tan bona!
Tornem-se'n a Barcelona.

Per veure això! més bonic
ho tenim a Monjuïc!

Res No /44 (Fol.

Reg. 4154

Col. A XVIII p2